

έπου γραμμακτιζόμενος 'περνούσες μόνος σύ,
τώρα γραμμακτιζόμενοι φυτρώνουν περισσάι.

Τῆς ἀμαθείας τῆς πυκνῆς ἐλύθησαν τὰ σκότη,
κί' ἐγώ πολλάκις Κοραῆς σοφώτατος ἐφάνηκα...
'πέρασ' ἐκεῖνος ὁ καιρός, κατακαυμένῃ Χιώτῃ,
ὅπου 'στῶν σκύλων τῆς οὐραῖς ἔδειξαν τὰ Λουκάνικα.

Ροδίξει 'στὴν 'Ανατολή, 'στὸν Πίνδο ξημερώνει,
κί' κί' ἀργά κί' γρήγορα θέλθουν καιροὶ κί' χρόνοι,
κί' οἱ τηλαγεῖς ἀδάμαντες ἐνός 'Αδαμαντίου
μόνο σκουριάζει θά φρίωνται δασκάλου βλακηντίου.

Μέ γέλωτα σαρδόνειοι τὴν πένα σου γέλω,
σοφούς θαυμάζω τωρινούς κί' γλωσσολάστας γάφρους,
κί' με Ρεβέκκας, Κοραῆ, λογίσις κουτουλώ,
πού 'πίσω 'στῆς τουρνουρίας των κρημῶν Μεγαλοσταύρους.

Πῶς μὲς θωρεῖς ἀκίνητος;... δὲν πᾶς νά μού κουρεύεσαι;....
μέ τὸ καλέμι πού κρατεῖς κοιμᾶσαι κί' ὄνειρέυεσαι,
κί' τότε μόνο τῶν χερῶν ὑά κἀνῆς ἐνα κίνημα
ὄνα ἀκουσθῆ 'στὰ πέλαγα κί' 'στῆς στεριᾶς τὸ μῆνυμα:
Κτυπάτε, λογιώτατοι τῆς νέας κοινωνίας
κί' τῆς Βαθυλονίας.

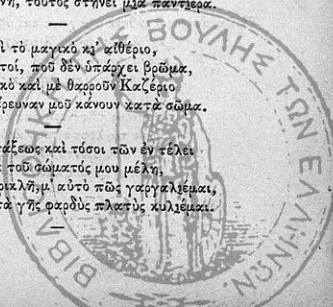
Κτυπάτε, λογιώτατοι... νέας σοφίας φῶς,
κί' ὁ Κοραῆς ὁ κουτεντές δὲν εἶναι πιά σοφός.

'Στὴν Κέρκυρα μετὰ στολῆς τῶν 'Αθηνῶν ὁ Φασούλης.

'Αδελφὸ μου Περικλέτο, με σπαθὶ κί' τρικαντὸ
μὲς 'στὴν Κέρκυρα σκουντζέμαι, μὲς 'στὴν Κέρκυρα σκουντζῶ.
Οἱ Κορφαῖτες τὰς δαπάνας κί' τοὺς κόπους ἀψηφόντες
πηλαλοῦν ἀπάνω κάτω κί' ἔχουνε δουλειὰς με φούνταις.
Δρᾶσις κί' δραστηριότης κάθε Κόντες ἐδῶ πέρα,
τοῦτος φέρνει μίκα δάφνη, τοῦτος στήνει μὲ παντιέρα.

Τυρίζω μέσα 'στὸ νησί τὸ μαγικό κί' αἰθέριο,
πού δὲν ὑπάρχουν ὄγετοι, πού δὲν ὑπάρχει βροῦμα,
κί' με θερροῦν ἀνερχικό κί' με θερροῦν Καζέριο
κί' με τσακόνουν κί' ἔρευαν μού κάνουνε κατὰ σώμα.

Τρέχουν φρουροὶ τῆς τάξεως κί' τόσοι τῶν ἐν τέλει
κί' ψηλαφοῦν διάφορα τοῦ σώματός μου μέλη,
κί' ἐγὼ δὲν ἔξεραι, Περικλή, μ' αὐτὸ πῶς γαργαλιέμαι,
κί' ἀπὸ τὰ γέλωτα κατὰ τῆς φαρῆς πλατῆς κυλιέμαι.

'Ανοίγουν πόρταις Παλατιῶν, ἀνοίγουν παραθύρια,
κι' ἐνθ' προετοιμᾶνται μεγάλα πανηγύρια,
μὲς 'στους Κορφοὺς ἀπὸ μακρὰν φωνὴ φρικώδης εὐθάνει,
ποῦ τὸυ Κορράτες καθ' ἡμέρας ἔως θανάτου κανέτα:

Τὰ μάθαιτε, Κορράτες μου, τὰ θλιβερὰ μαντάτα;
ὁ Γουλιέλμος ἔλλαξε τοῦ ταξείδιου τὴν στρατόν.
'Ὁ Κάϊζερ δὲν ἐρχεται νὰ γιάνη 'στὴ Γραιτσία
καὶ πλωρὴ δὲν πῶς ἔβαλε κατὰ τὴν 'Αμπατσία.

Τότε κι' ἐγὼ περίλυπος τραβῶ 'στὴν Σπιανάδα
καὶ κάνω πρὸς τὸν Κάϊζερ ἐρήμην πατινάδα.

'Ὁ Φασουλῆς τῶν 'Αθηνῶν 'ὅτὸν Κάϊζερ τῶν Γερμανῶν.

Κριμα κριμα ποῦ δὲν ἤλθε, Αὐτοκράτορ, ἐδῶ πέρα,
νὰ σοῦ 'πῶ τὸ γκούτε μόργκεν, δηλαδὴ τὸ καλλιμέρα.
Κριμα κριμα, δοξατέ, ποῦ δὲν ἤλθετε νὰ σοῦ 'πῶ:
Κάϊζερ, ἴχ λιμπε νίχι, Χοεντζόλλερν ὁ ἀγαπῶ.

Κριμα κριμα ποῦ δὲν ἤλθετε περιπόθητος καὶ σὺ
νὰ καθίσης 'στὸ νησί,
νὰ σπουδάσης καὶ πολλὰ
καὶ νὰ γίνης καὶ καλά.

Κι' ἂν ἐρχοῦν ἐδῶ πέρα τάχα ἤθελες νὰ πάθης;
κριμα κριμα ποῦ δὲν ἤλθε γιὰ ν' ἀκούσης καὶ νὰ μάθης
πῶς ὁ Κόντε Θεοτόκης, ὁ Προβηπουργὸς ὁ πάνα,
Πρώσους καὶ Βρανδεμβουργίους δίχως ἄλλο θὰ μὲς κάνη,
καὶ τὸ κράτος μὲς θὰ γίνη κράτος στρατιωτικόν,
κάνοπλον, Γερμανικόν.

'Ἐλεγε κι' ἐκεῖνος νῆλθη μὲ θαρρακοφόρου κράνος,
κι' ἀνεῦθε κι' ὑπερηράνης
γιὰ στρατοῦς νὰ σοῦ 'μιλήση ζῶστερα κι' ὀρθὰ κορτά,
κι' ἔτσι, Κάϊζερ μεγάλε, νὰ σὲ κάνη μ' ἐλ' αὐτὰ
νὰ σασιτση, ν' ἀπορήσης, κεχνηταὶ νὰ σταθῆς,
καὶ νὰ κράξης ντονερέτετ καὶ νὰ σταυροκοπήθῃς.

Μήτε Θεοτόκης ἦλθε, μήτε σοῦπε τίποτα,
μήτε σὺ μ' αὐτὸν δὲν ἦπες τῶν Ρωμηῶν ἡδύποτα.
Μήτε Θεοτόκης ἦλθε, μήτε θῆλθον Βασιλεῖς,
κι' ἔχουν πένθος ἴλοι κι' ἄλαις,
πῶς πιάτα, κατσαρλόκι,
καὶ τσομπλέκα τῆς Αἰθλῆς.

'Πίσω στέλλουε τὴν 'Υδρα, 'πίσω πᾶνε τὰ Ψαρά,
δὲν ἐρίζανε κανόνια, δὲν ἐρίζανε πυρά,
κι' εἶναι θλίβι, Αὐτοκράτορ, πλὴν συγχρόνως καὶ χαρά,
ποῦ 'γλυτώσαμε μπαροῦτι, ποῦ 'γλυτώσαμε κερῶ.

Τὰ κατὰφερες ἀλήθεια μὴ χαρὰ καὶ θεὸ τρομάρακι,
κι' οἱ Κορράτες οἱ φτωχοὶ
καμάρουν μοναχοὶ
τῆς περιφημίας καμάραις.

Θρήνους τῆς Κερκύρας ἔκου,
πᾶνε τὰ λεφτὰ τοῦ κάκου,
πᾶν 'στὸ βρόντο καὶ φαναρία,
καὶ παντζέρας καὶ κονάρα.

Τέτοια θλίβι, Αὐτοκράτορ, καὶ μὲ χρόνους δὲν περῆ,
ἀσπασμοὺς πολλοὺς μὲς στέλλεις,
ὅμως κλαίει κι' ὁ Μικέλης,
ἀδελφὸς τοῦ Κόντε Τζῶρτζη, ποῦ τὸ κράτος κυβερᾷ.

'Αν ἤρξασο κι' ὁ Κέρκυρα κι' ὁ κόσμος δὲν παλάδωνε
καὶ μὲ τῆς ταϊροβλίκις τοῦ κι' ὁ Κόντε θὰ σ' ἐσκαδῶνε.

Γιὰ σένα φῶτα καὶ πυροῖ,
τιμὰ 'στὰς τῶσας σου τιμὰς,
καὶ τότε θῆλεγες καὶ σὺ
κανένα λόγο καὶ γιὰ μὲς.

Θεὸ μου, ποῖα θλιβερὰ κι' ἀνέλιπτα μνημύκα!
Θεὸ μου, πῶς δὲν ἀκούσες κι' ἐμένα τὸν Οὐλιάνο;
γιὰ ποῖον λοιπὸν θὰ κάψωμε καὶ τὰ πυροτεχνημάτκ,
ποῦ λένε πῶς τὰ 'φέρανε μὲς ἀπὸ τὸ Μιλάνο;

Τὶ κριμα ποῦ δὲν ἔφρασε μὲ τὰς θαλαμηγούς,
μὲ τὸν θαρρακοφόρος σου καὶ μὲ τὸς Σταρατηγούς,
νὰ κατὰλῆθῃ μὴ φορὰ τὸ τί θὰ 'πῆ στρατός,
κι' ἐκεῖνος ὁ δικέφαλος τῶν Πρώσων ἀετός
νὰ φάη κρέας μαχητῶν, σάρκα Ρωμηῶν ὀμψ,
νὰ κάνη πῆχυ τὸ φερό, τὸ νύχι πιθαμῆ.

Χαίρε λοιπὸν καὶ 'γγήγορα σ' ἐπέυχομαι νὰ γιάνης,
μὲ τοῦτο ποῦ μὲς ἔκανες νὰ μὴν τὸ ξανακάνης.

Τέτοια ποῦ λές, βρε Περικλῆ, μονάχος ἐμερμησία
καὶ μ' ἔλους ἐκλυθηρία.

'Ὁ Κάϊζερ δὲν ἐρχεται, πάει 'στὴν 'Αμπατσία,
κι' ἐγὼ γυρῶ 'στὰς κλεινάς,
πολιέθρον τῆς 'Αθηνῆς,
καὶ τρέξε νὰ μ' ὑποδεχθῆς μὲ μὴ γερὰ μπατσία.

Μὴ δύστασις τοῦ Φασουλῆ γι' 'Αμερικάνικο βιολί.

'Ὁ μικρὸς ὁ Φλοριέλ, ὁ μεγάλος βιολιστῆς,
εἶναι θεῖμα τοῦ καιροῦ, θεῖμα τέχνης θαυμαστῆς.
'Ἐνα τόσο δὲ παιδάκι τί τρανὸ δοξάρι ποῦχει!...
τὸ θαυμάζ' ἡ Κάρμεν Σίλδα, τὸ θαυμάζου καὶ σκηπτοῦχοι.
'Ἐμπνευσίς, ποῦ μένει χάσκων... σίβει κι' ὁ Ρωμηὸς μπροστὰ

κι' ὁ Γεωργάκης ὁ Ζαρίφης, πρῶτος τῶν καλῶν προστάτης,
ἐπροστάτευσε 'στὴν Πόλι τὸ περίφημο παιδί,
ποῦ μ' ἀγγέλιων μελωδίας τὸ βιολί του κλαδεῖ.

'Ἡ Κικὴ τοῦ Κατσαρά μὲ στανίας ἀρετὰς
καὶ θεληγῶν θαυμάρις ἐμνηστεύθη κατ' αὐτάς
μὲ τὸν Πάυλον Καρολίδην, ἀγαστὸν ὀμιλητὴν
καὶ τοῦ Πανεπιστημίου σθεναρὸν καθηγητὴν.
Κι' ὁ αἰΡωμηὸς ἀνακίρητ καὶ συγχάει πανοικαί
μὴ τὸν Πάυλο τὸν γαμπρὸ, μὴ τὴν νύφη τὴν Κικὴ.

Χακραλάμπης Δηλαθέρης, ἕνας νέος ζηλευτός,
προκομμένος, τιμημένος, καὶ καθ' ἑλ' ἀγαπητός,
ἐμνηστεύθη μὲ τὴν κόρην τὴν 'Αγγελικὴν Μουρτζίνου,
ποῦχει χάρες, ποῦχει ῥόδα, ποῦχει παρθενὰ τοῦ κρίνου.
Κι' ὁ αἰΡωμηὸς τοὺς ἐπευχῆθη τὴν ζωὴν πανευτυχῆ
κι' ἔλα τὰ καλά νὰ τρέχουν εἰς τὸ σπῆτι των βροχῆ.